

31. Era normal que tantes dones envoltaren Jesús?

L'actitud i els ensenyaments de Jesús –que després continuà la primera comunitat cristiana, com es veu reflectit al llibre dels Fets dels Apòstols i a les Cartes del Nou Testament– atorgaven a la dona una dignitat que contrastava amb els costums del moment.

14/06/2006

Encara que hi ha diferències entre les classes altes i les populars, generalment la dona no tenia lloc a la vida pública. El seu àmbit era la llar on estava sotmesa al marit: sortia poc de casa i quan sortia ho feia amb el rostre cobert amb un vel i sense entretenir-se a parlar amb els homes. El marit podia donar-li el libel de repudi i acomiadar-la. Certament, tot això no s'aplicava estrictament a les dones que, per exemple, havien de treballar ajudant a les feines del camp. Tot i així, no podien detenir-se a soles amb un home. On es percep la diferència més notable amb el baró, és, malgrat tot, en el pla religiós: la dona està sotmesa a les prohibicions de la Llei, però està alliberada dels preceptes (anar a les peregrinacions a Jerusalem, recitar setmanalment la Shemà, etc.). No estava obligada a estudiar la Llei i les escoles es reservaven per als nois. De la mateixa manera, a la sinagoga les

dones estaven amb els nens, separades dels homes per un enreixat. No participaven al banquet pasqual ni eren comptades entre els que pronuncien la benedicció després de menjar.

Per contra, als evangelis, descobrim molts exemples d'una actitud de Jesús oberta: a més de les moltes guaricions de dones que realitza, a la seva predicació proposa tot sovint exemples de dones, com aquella que escombra la casa i troba la dracma perduda (*Lc 15, 8*), la vídua perseverant en l'oració (*Lc 18, 3*), o la vídua pobre i generosa (*Lc 21, 2*). Jesús corregí la interpretació del divorci (*Lc 16, 18*) i admeté dones al seu seguiment. En quant al seguiment de Jesús, o als que el seguien com a deixebles, també l'actitud de Jesús va ser més oberta. Jesús tenia seguidors, deixebles sedentaris, podrien anomenar-se, que vivien a casa seva, com Llätzer

(Jo 11, 1; cf *Lc* 10, 38-39) o Josep d'Arimatea (*Mt* 27, 57). De la mateixa manera que ells, s'hi poden considerar seguidors Marta i Maria (*Lc* 10, 38-41). De Maria s'hi diu que “assegada als peus del Senyor, escoltava la seva paraula” (*Lc* 10, 39), com una manera de significar l'actitud del deixeble del Senyor (cf *Lc* 8, 15.21). També a l'evangelí s'hi parla de la missió itinerant de Jesús i dels seus deixebles. En aquest context s'ha d'entendre *Lc* 8 2-3 (cf *Mt* 27, 55-56; *Mc* 15, 40-41): Jesús “anava per viles i pobles predicant i anunciant el missatge joíós del Regne de Déu, i l'acompanyaven els dotze i algunes dones que havien estat guarides de mals esperits i de malalties: Maria, l'anomenada Magdalena, de qui havien sortit set dimonis, Joana, muller de Cusa, administrador d'Herodes, Susanna i moltes d'altres, les quals els mantenien amb els seus béns.” Hi ha un grup de dones que acompanyen

Jesús i els Apòstols en la predicació del Regne i que desenvolupaven una labor de diaconia, de servei.

Bibliografia: J. Gnilka, *Jesús de Nazaret*, Herder, Barcelona 1993; A. Puig, *Jesús. Una biografia*, Destino, Barcelona 2005; J. Jeremias, *Jerusalén en tiempos de Jesús*, Cristiandad, Madrid 2000; J. González Echegaray, *Arqueología y evangelios*, Verbo Divino, Estella 1994.

Vicente Balaguer
